

Paa Tur med Victor

D. B.'s Sommer-Revue-Kabaret.

Med megen Spænding, store Forventninger — og nogle bange Anelser var denne „Tur“ imødeset af den ganske By, men Spændingen udløstes i stormende Bifald, da D.B. mere end indløste de store Forventninger og gjorde de bange Anelser til Skamme, thi man havde paa intet Punkt overskredet Grænsen for det tilladelige, selv om der blev sagt mange drøje Sandheder. Men de blev af D.B.'s friske Ungdom sagt paa en charmerende Maade, saa man følte, at det var ud fra den Forudsætning, at den, man elsker, tugter man. Og de unge D.B.'ere elsker deres By og svang gennem Skets og Viser Svøben over Strandlinien, Sydstranden, Vestgrønningen og ca. 150 agtværdige Dragørborgere. Der var mange glimrende Ting i Revuen og Forfatterne havde i første Række skilt sig udmærket fra deres Arbejde, selv om de lidt rigeligt kredsede om de samme Emner. Skuespiller Oswald Wallinie's Iscenesættelse og Instruktion nærmede sig stærkt det sublime, og hans Evne til at indblæse sit „Materiale“ Livets Aande, hans Evne til at faa den hellige Glød til at blusse, er beundringsværdig. Kapelmester Sofus Petersen havde arrangeret Musikken aldeles fortræffeligt og oven i Købet begaaet et Par iørefaldende Melodier, hvoraf navnlig een var aldeles fortrinligt instrumenteret i Kontakt med Teksten. Dekorationerne af Poul Jans kunde der siges meget godt om, men vi skal her kun sige, at hver Gang Tæppet gik til Side for en ny Dekoration, hilstes den med stærkt og fortjent Bifald. — Om de Agerende kunde der skrives mange flere Spalter, end den stakels „Post“ raader over (jfr. adskillige bedste Piller i Revuen), og vi maa paa Grund af Pladsmangel (!!!) nøjes med enkelte. Svend Jans spillede — glimrende maskeret, med velgennemført Spil — Victor, en Slags aandelig Rejsefører paa Turen. Af Damerne bør fremhæves Micka Philipsen for sit intelligente, kultiverede og tydelige Viseforedrag, Thyra Petersen for sit glimrende Sceneydre og sine naturlige, tvangfri Bevægelser og Replikker, Lisa Petersen for sit yndige Foredrag af bl. a. en Vise, Helga Petersen for sin kvikke Færd i Viser og Skets, og endelig den lille Else Linders henrivende Foredrag af een af Aftenens allerbedste Viser paa Melodien: Det er Rokken, der spinder. Af Herrerne bør nævnes Poul Jans for sit udmærkede Spil Aftenen igennem og sit fine Foredrag af en Vise som „Tys, vær stille“, Arthur Jensen for sit humorfyldte Foredrag af Visen „Godaften“ og hans udmærkede Spil som Faderen, Cai Petersen for sin djærve Friskhed Aftenen igennem og som Indehaver af Rekorden for Aftenens bedste Kopieringskunst, Frode Lundquist for mange udmærkede Ting, bl. a. en

Duet med Poul Jans, Arne Andersen navnlig for sin „generte unge Mand“, og endelig bør med Hæder nævnes baade Aage Lundquist og John Nielsen. — Der blev klappet, jublet og leet meget Aftenen igennem, og det kan paa det bedste anbefales de, der endnu ikke har set Revuen, at gaae derhen paa Søndag, thi det er en virkelig god, morsom og fornøjelig Aften, som enhver Dragør-Borger bør unde sig selv den Fornøjelse at overvære. G. H. V.

»Paa Tur med Victor«.

D. B. Revue-Premiere blev en oplagt Succes.

En oplagt Succes...

Et oplagt Premiere-Publikum...

»Paa Tur med Victor«, der gav alt og alle en »Tur«.

Utrættelige D. B. Amatorer, som med vidunderligt Humor smældede deres Viser og Vittigheder ud over Publikum...

Fortrinlige Dekorationer — »Krudt« i Musikken, — Livsglæde og »haarregsende« Brandere, — Aktualitet, Klapsalver, da capo og Blomster...

»Paa Tur med Victor«...

En rigtig Festaften med D. B.

En Succes, der var fuldt velfortjent.

»Jeg stryger Topsej...»

Det gør jeg forresten ikke... det sker under en særlig Rubrik.

Men hvis jeg havde en Hat tog jeg den dybt af for D. B. Ensemblet med Instruktøren Hr. Osw. Wallinie i Spidsen.

De fortjener nemlig al mulig Honor... »hele Bundtet«, uden Undtagelse... »Krudt« i høj Grad iberegnet.

Han var Fyr og Flamme.

Fyr og Flamme...

1935

De »fyrede«, de unge Mennesker saa det »flammede« blandt Publikum.

»Der fik du den«, hørte jeg een sige til sin Sidemand.

Knappt sagt »fik han een« selv!

Der var enkelte som »Haarene rejste sig paa«.

Mit eget blev »liggende« —

Det havde faaet en ekstra Gang Haarvoks og var lagt paa Plads med Kagerullen!

En stopfyldt Sal fra Gulv til Balkon overværede de muntre Løjer — muntre og herlig ramsaltede... godt indpakede og alle aktuelle.

»Øl er Øl«, som en af Replikerne lød, — men der var »stærke Portere imellem!

Ihvertfald var det ikke »Afholdsøl«.

Paaholdende skal de flinke Amatører heller ikke kaldes.

De skænkede Livsglædens og Lystighedens Bæger »til Randen fuld« og vi andre nød i fulde Drag — til sidste Draabe.

Lad der saa være Udsigt til Forviklinger i Abessinien.

Stigning i Løgpriserne.

Vrøvl med Valutacentralen, — — og alt det... hele Hverdagens evindelige Cavalcade om og om igen...

For een Aften var det hele glemt.

D. B. var den straalende Aarsag.

For aabent Tæppe!

Lad det være sagt straks. — D. B. Revuens virkelig smukt udførte Dekorationer havde en ikke uvæsentlig Andel i Successen. Poul Jans var disses talentfulde Skaber og han kunde glæde sig over Bifaldet, der skyldede op mod Scenen, hver Gang Dekorationerne skiftedes.

Men han spillede ogsaa »med«. Som »En dyr Herre«... klædt i »Kjole og Hvidt« havde han en personlig Succes... ikke alene med Visen, men ogsaa i sit distinkte, distingverede og stærkt pointerede Foredrag, hvilket ogsaa kan siges om ham i Visen »Tys, vær stille« —.

Som Charles Bjerresen, — »En Skydebror« var han pudsigt. Hvis Skydebrødre er saa »beherskede« maa det være en ren Fornøjelse.

»Øl er øl«, som det senere hed.

Poul Jans havde Publikum med sig og hostede begejstret Applaus.

At Micha Philipsen fik en Knaldsucces i Visen om »Ud i den sure Tang« var tipset paa Forhaand, lige som de gentagne Replikker om Vand, Kajakhavn og Tang, Tang og atter Tang hele Aftenen igennem vakte forstaaende Jubel.

Tang er efterhaanden — i Forbindelse med Kajakhavnen, — bleven en Tvangs»Tanke« herude. »Naa dér lugter jo heller ikke godt! Man fristes ikke til at ta' Madpakken med —«.

hvor Arthur Jensen havde lagt for med Succesvisen »God Aften«. (Velturneret og godt »stangt ud«). — Jeg skal ikke nærmere udrede »Frode« og »John«s Samtale... den maa a hores.

Gæve Gutter de to.

Som et Brudstykke af Samtalen kan nævnes, at Kajakhavnen blev kaldt en Kloakhavn, og at Hotelejer Dehlsen i den fik Reklame og Parfume i Tilgift.

Thyra Petersen, som Frk. Nysgerrig »Ikke mine Ord igen — —«, var en fuldendt »Lady« i hvid Sommerdress, — en Appel til Sommer og Sol over Dragør.

»En Studie i rødt« gik lidt over Hovederne paa Publikum... ikke pointeret tilstrækkelig... lidt for hurtigt og uden »Hale«... det var de optrædende imidlertid uskyldige i.

Derimod var Arne Andersen pragtfuld i sin Rolle som »Den generte unge Mand«. Det var ogsaa en personlig Succes som han fortjener Anerkendelse for... og fik det til Overmaal.

Sketch'en »Øl er Øl« — en knippel Idé. Her var det morsomme Treklover Poul Jans, Arne Andersen og Frode Lundquist i Ilden... Huset var ved at vælte af Begejstring. I Baggrunden af Salen stod Direktør Gelsing og glædede sig for hver Gang hans »Direktør-Kollega«, »Seigberg« (Ar. And.) slog Stokken i Gulvet: »Øl er Øl«.

I Pausen gjorde Publikum »Seigberg« Kunsten efter. (Ih, hvor var der varmt i Salen, heldigt at »Øl er Øl« i Pausen) — —

Varmt... ikke underligt... i Hundredevis af Publikum'ere havde stormet det populære Strandhotel... og Stemningen paa Kogepunktet. Den eneste hjem Varmen ikke generede var en Bagermester — naa, han er jo vant til det!

Paa »Jan Eyberts Plads« (Bravo Poul Jans) var det »Fiskerne« Poul Jans og Frode Lundquist, der hængte i med en god Vise.

To Ting, der gentoges lidt for tit og for nærgaaende var om et Konditori (Sc) og omkring en Turistforeringsaffære (Sv)... nogle morede det... men alligevel — —

Naa, hvem er Idealet, selv en Scala Revue havde sine smaa svage Sider... det er imidlertid den Slags man maa tilgive ud fra Revuens flotte Finale (Dekoration »Fata Morgana«) hvor hele det flot kostumerede Ensemble sang:

Derfor synger vi alle i Kor:

Husk Humor og Løjer i os bor, glade D. B.'s Ungdom laved' Fest.

Tak, fordi De kom som vor Gæst, Gift og Galde findes i os ej,

nej, det hele var kun munter Leg. Iøvrigt... der var meget, meget mere...

...og jeg kan kun sige til enhver, der endnu ikke har overværet Revuen:

Hvis den gentages, — køb Billet og oplev en Aften i D. B.'s humorfyldte Selskab.

Og endelig:

Tillykke Wallinie!

Tillykke, lykkelige Ungdom i D. B.!

MAJ - 1935.

17. Paa Strandhotellet, Premiere paa D. B.-Revueen „Paa Tur med Viktor“. Revuen gentages den 19. og 26.
19. Revuskuespillere og Assistenten inviteres til Fest af Restauratør Gelsing.

Paa Tur med Victor.

D. B.'s Foraars-Revue-Cabaret.

At en Forenings dramatiske Afdeling formaar at skrive, sætte op og spille en Forestilling som denne, aftvinger enhver, der har blot en lille Anelse om, hvilket enormt Arbejde det er, den allerdybeste Respekt. Respekt for den Energi, d. et Mod og det Humør, hvormed alle Forfattere, Skuespillere og Instruktør, har taget Opgaverne op og baaret dem frem til Sejr, baade hvad Forestillingens Succes og økonomiske Resultat angaar. Det var særdeles smukt begge Dele, og vi glæder os alle paa D. B.'s Vegne.

Det er selvfølgelig her som saa mange andre Steder, de mange Bække smaa, der gør den store Aa; men i dette Tilfælde er der dog to Navne, som bør nævnes foran alle de andre, nemlig Skuespiller Oswald Wallinie og Poul Jans. Som Iscenesætter og Instruktør har Wallinie høstet megen Anerkendelse mellem sine egne for de Forestillinger, han har sat op med „professionelle“; men efter min Formening er det, han faar ud af sine Medarbejdere i Dragør, om muligt endnu mere beundringsværdigt, thi med sin geniale Evne til at faa selv den svageste Gnist til at blusse rent og klart, har han efterhaanden ført D. B.'s dramatiske Afdeling frem til det sublime, saa man uvilkaarligt hver Gang siger til sig selv: Nu kan han ikke naa længere. Men næste Gang faar den alligevel et lille Skub til fremad. Og saaledes ogsaa denne Gang. — Den næste Støtte, Poul Jans, betyder paa sin Vis lige saa meget for Klubben, thi hvad tror De, det hele havde været uden hans geniale Dekorationer? Og hvilken anden dramatisk Forening her i Landet har en Mand, der kan maale sig med Poul Jans? Naar Dekorationerne Gang paa Gang fremkaldte et stormende Bifald, var det kun saa fortjent, saa fortjent, thi de havde deres store Andel i Aftenens Succes.

Hvis man betragter selve Turen som saadan, kan indvendes et Par Ting. Naar det er sagt, at samtlige Forfattere havde skilt sig overmaade smukt fra deres Arbejder og skabt mange vittige og bidende Ting uden at overskride Grænsen for det tilladelige, saa kan man med nogen Grund pege paa en, hvis Ensidighed, thi selv om der i Revuen er nævnt op til 150 Personer,

saa kredsede man i det store og hele om de samme 4—5 Emner. En anden Indvending er den, at Turen faktisk var for lang. Der kunde uden Skade have været klippet lidt hist og her, og navnlig havde det jo ikke været nødvendigt at fylde op med et Par iøvrigt virkelig morsomme, men ikke lokaliserede Sketch. Endelig kunde ogsaa fremdrages et Par enkelte gode Viser, der uden synderlig Skade kunde have været beskaaret for et Par temmelig uinteressante Vers, der skabte nogle af de faa døde Punkter. Til sidst kan jeg ikke lade være at give Luft for den irriterende, men ogsaa andre Steder end i Dragør grasserende, hæsle Vane at synge en to tre Vers af en Vise, bukke, forsvinde og saa synge op til en 10—12 nye Vers efter et tilsvarende Antal Fremkaldelser. Det virker meget desorienterende, og man skal mindst hedde „Gissemand“ eller lignende for at kunne tillade sig at gøre det. (Jeg er spændt paa at høre, hvad Wallinie siger til det, naar vi næste Gang sludrer sammen i Telefonen.)

Det vilde være forkert at klassificere de Optredende ved at trække den ene frem for den anden, da enhver paa sin Vis ydede udmærkede Ting. Blandt de første bør dog nævnes Svend Jans' gennemgaaende Figur som Victor, en morsom, karakteristisk og glimrende gennemført Figur, der ikke anmasende, men selvudslettende gled ud og ind mellem de forskellige Afdelinger. Poul Jans trak vistnok et af de største Læs i Revuen og sang bl. a. to af Revuens bedste Viser „En dyr Herre“ og „Tys vær stille“ med et glimrende Foredrag, men Viserne vilde have bidt endnu bedre, hvis der ikke havde været saa meget af dette: Min Mund siger nej, men mit Hjerte . . . over Fremførelsen. Poul Jans dryppede Malurten med et alt for konstant, elskeligt Smil. — Et andet stort Læs trak Cai Petersen, der boltrede sig som en Fisk i Vandet og blandt andet kunde noget af den for en lokal Revue saa vigtige Kupieringskunst. Sine Viser sang han tydeligt og destinkt, men det kneb ofte at forstaa hans Replik i Pianissimo og Smaabemærkninger, fordi han ikke tilstrækkeligt skeldner mellem at mumle og hviske eller tale sagte. Arthur Jensen har baade Stemme og kan foredrage en Vise med tindrende Humør, som f. Eks. „Godaften“ Visen. At han ogsaa behersker de mere sentimentale Strengte viste han glimrende som Faderen. — Ogsaa Arne Andersen behersker efterhaanden et stort Klaviatur og var inde paa noget af det helt rigtige flere Gange, f. Eks. som den generte unge Mand, som Spejder, som Direktør og som Lærer. Af Herterne bør ogsaa fremme i første Række nævnes Frode Lundquist, f. Eks. som Ole Karlsen, selv om han endnu er Frode mere end Ole, John Nielsen som f. Eks. pens. Lods, og Aage Lundquist.

Af Damerne har Thyra Petersen alle Betingelser for at naa et godt Resultat: Et glimrende Sceneydre, en henrivende naturlig Optreden og efterhaanden den for enhver agerende nødvendige Rutine. Hendes største Svagheit er Stemmen. Den er kultiveret og smuk, men liden baade i Sang og Tale og kræver en maalbevidst Stræben derhen imod, at den stadig maa anvendes saa gunstigt som muligt. I f. Eks. den yndige lille Scene som Moderen taltes saa meget ned i Vuggen ind mod Bagtæppet, at det selv paa de forreste Rækker kneb med at forstaa Ordene. Og denne anstrengte Lytten ødelægger alt for meget af Helhedsindtrykket. Micka Philipsen har et kultiveret, intelligent og tydeligt Viseforedrag og høstede fortjent stort Bifald paa en Vise som Frk. Tilløber. Og selv om der stadig er ret store Svingninger i hendes Spil, var hun denne Gang kommet bort fra det helt dybe Bølgedale. Der kunde rejses et Hav af Indvendinger mod Else Linders Landliggerdame, mod hendes Scenemobilitet og forskellige andre Ting ved den smaa „Pjevs“, men denne Vise var alligevel et af Aftenens Højdepunkter. Visen var maaske lidt for slem paa sine Steder, men knal dende god — og den blev sunget saadan, at den tog Publikum: Tydeligt, elskværdigt, charmerende med Lune og Skælmeri. Der er sikkert noget af det helt rigtige i Else Linder, og hvis hun nogle Gange faar Lov til at komme under Wallinies Behandling, vil hun komme frem i allerførste Række. Et af Revuens smukke Billeder var Lise Petersens yndige Foredrag af „Dragør Minder“; lidt vejt maaske, men sødt og naturligt „As you like it“. — Det er altid en Fornøjelse at se Helga Petersens ranke og friske lille Person paa Scenen. Hun var udmærket som Frk. „Stille“, men lidt for stereotyp i sit Spil og til dels i sine Bevægelser.

Sluttelig skal nævnes Musikken, som Sofus Petersen havde meget Ære af, baade af sine egne Melodier og Arrangementet i det hele taget.

Det viste sig altsaa at være en god Ide atter at spille en Revue, og hvis det skulde ske, at D. B. igen synes, det kunde være rart at faa lidt Penge i Kassen, saa er en Revue ubetinget et sikkert Middel, navnlig naar det bliver en god Revue. Og nu har den dramatiske Af-

May 1935